בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום א', כ"ח בתשרי תשע"ז (30 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מחלקת האבידות של משטרת ישראל



... בזמן שבית המקדש היה קיים, היו מוצאי האבידות מכריזים על כך בשלוש הרגלים לעיני כל ישראל. משחרב בית המקדש תקנו חז"ל שיש להכריז בבתי כנסיות ובבתי מדרשות על מציאת האבידה. הסמ"ע (ספר "**מאירת עיניים**" – פירוש על **שולחן ערוך** חלק **חושן משפט** - סי' רס"ז ס"ק ד') מציין, כי בעבר נהגו להכריז על חפצים שנמצאו, **בזמן התאספות הציבור לתפילה**. בימינו, נוהגים לתלות מודעות "השבת אבידה" במקום בולט וניכר לעין.

בכמה בתי כנסיות יש להכריז? יש הסוברים, כי חובה לפרסם אודות מציאת אבידה בכל בתי הכנסיות ובתי המדרשות שבעיר, גם באלו הרחוקים ממקום מציאת החפץ, למרות שיש מקום להניח, כי בעל האבידה אינו נוהג להתפלל שם, כפי שבזמן חז"ל הכריז מוצא האבידה במעמד קהל רב, כי ברשותו מציאה (עין יהוסף). אולם, הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל (שו"ת אגרות משה או"ח ח"ה סי' ט'), המתייחס לעיר ניו יורק מציין, כי אין חובה להכריז בכל בתי הכנסת שבניו יורק על המציאה, אלא רק בבתי כנסיות המצויים באזור בו נמצא החפץ.

פרסום אבידות בעיתונות: בימינו אנשים רבים שמצאו או שאיבדו חפצים מפרסמים זאת במדורים המיוחדים לכך בעיתונות. מעניין לציין, כי כבר החתם סופר (שו"ת חו"מ סי' קכ"ב) כתב:
"ובזמנינו אלו יצא הקול **על ידי מגיד חדשות שקורין צייטונג**, ומעשים בכל יום שהמוצא אבידה או מי שנאבד ממנו דבר מפרסמו ע"י הנ"ל". אמנם, אין המוצא חייב לנהוג כן אם הפרסום כרוך בתשלום, אלא אם כן נראה, כי בעלי החפץ יסכימו להחזיר לו הוצאה זו (עי' שולחן ערוך חו"מ סי' רס"ה ס"א, שו"ע הרב - אמרי יעקב סי' ד' סעי' ל"ג, סמ"ע רס"ד סק"א). הגאון רבי יעקב בלוי זצ"ל (פתחי חושן פ"ג) מעיר, כי לכאורה יש לשלוח את המודעה לכל העיתונים שאין מניעה לפרסם בהם, שהרי מניין למוצא האבידה לדעת איזה עיתון קורא המאבד.

מסירת חפצים למחלקת אבידות של משטרת ישראל: בעל פתחי חושן גם מציין, כי מאחר שבימינו רבים ממאבדי החפצים פונים למשטרת ישראל המטפלת בנושא זה, ולעיתים בהצלחה [ממטה המשטרה במחוז ירושלים נמסר, כי רוב האבידות מושבות לבעליהן], גם המוסר חפץ אבוד למחלקת האבידות של המשטרה מקיים את חובת ההכרזה שמוטלת עליו. אמנם, יש שהעירו כי חובה לוודא בכל תחנת משטרה את נוהגיה וכלליה לגבי השבת המציאות לבעליהן, ובעיקר אם החפץ מוחזר לבעליו לאחר מתן סימנים מזהים בהתאם לדין התורה ולא על פי אמדן בלבד, ורק באופן זה אין חשש לעבור על איסור (הובא במשפט האבידה סי' רס"ז).
הגאון רבי יעקב בלוי זצ"ל מוסיף וכותב, כי כאשר יש אפשרות להודיע למשטרה על מציאת האבידה, כדי ששוטרי מחלקת המציאות יקשרו את המוצא עם המאבד חפץ זהה, מבלי שיהיה צורך למסור את האבידה לידי המחלקה, חובה לעשות כן, שהרי זוהי ההכרזה הטובה ביותר.

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ."
מתוך פרק התהלים [כ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ישראל

יום א', כ"ח בתשרי תשע"ז (30 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אבידה שנמצאה באוטובוס או במונית: בספר השבת אבידה כהלכתה (פ"ג ס"ק ט"ז) מציין בשם כמה רבנים, כי מותר למסור אבידה שנמצאה באוטובוס או במונית לידי מחלקת האבידות של חברת ההסעות, גם אם אנשי אותה חברה אינם נוהגים באבידות על פי כל כללי ההלכה, משום שכל העולה בכלי רכב מסוג זה יודע, כי במרבית המקרים חפץ שנשכח בו ימצא את דרכו למחלקת האבדות של החברה, ועל דעת כן עלה על רכב ההסעה. [**מקור**]